

MINUNATUL VRĂJITOR DIN OZ

După un roman de
L. Frank Baum

Dorothy locuia împreună cu unchiul ei Henry și cu mătușa Em pe întinsele câmpii din Kansas. Erau fermieri, iar casa lor era mică, deoarece lemnul folosit la construcție trebuia să fie adus cu căruța, de la o distanță mare. Aveau doar o cameră, în care se afla un cuptor ruginit, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și două paturi. Unchiul Henry și mătușa Em aveau un pat mare într-un colț, iar Dorothy avea un pat mic, într-altul.

Când Dorothy se așeza în fața ușii și privea în jur, nu vedea nimic altceva decât o mare întindere cenușie. Niciun copac, nicio casă nu se vedeau în zare. Soarele pârjolise pământul cenușiu, care crăpase pe alocuri. Chiar și iarba rămasă nu mai era verde, căci soarele o arsese și ajunsese la fel de cenușie, ca tot ce era în jur.

Pe vremuri, când mătușa Em se mutase acolo, era o soție frumoasă și tânără. Soarele și vântul o schimbaseră însă și pe ea. Îi furaseră lumina din ochii. Privirea îi devenise severă. Îi luaseră roșeața din obraji și de pe buze, care deveniseră și ele cenușii. Era slabă, sfrijită și nu zâmbea deloc.

Când Dorothy se mutase la ei, mătușa Em se speria atât de tare de râsetul copilei, încât țipa și își ducea mâna la inimă de fiecare dată când glasul vesel al lui Dorothy îi ajungea la urechi.

Micul câine negru, pe nume Toto, o făcea să râdă pe Dorothy și o împiedicase să ajungă la fel de gri ca împrejurimile. Toto nu era gri – era un câine mic și negru, cu blană lungă și lucioasă, cu ochi mici și negri ce luceau de-o parte și de cealaltă a nasului său mic și caraghios. Cei doi se jucau toată ziua.

Într-o zi, unchiul Henry se așeză pe prag și privi cu neliniște cerul, care era mai cenușiu decât de obicei. Dorothy stătea în ușă, cu Toto în brațe, și privea și ea cerul. Au auzit un șuierat slab dinspre miazănoapte și au văzut iarba mai înaltă cum se apleca în valuri, în așteptarea furtunii. De nicăieri s-a auzit un fluierat ascuțit. Când și-au îndreptat privirile într-acolo, au văzut din nou iarba cum se pleacă. Brusc, unchiul Henry se ridică și îi spuse soției că urma să vină un ciclon, așa că trebuie să se ocupe de animale. A fugit apoi spre hambarul în care se aflau vacile și caii. Mătușa Em și-a lăsat treburile și a venit spre ușă. Dintr-o privire și-a dat seama de pericol și i-a strigat lui Dorothy să fugă în pivniță.

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat, iar fata se duse să-l scoată de acolo.

AVENTURILE LUI HUCKLEBERRY FINN

După un roman de Mark Twain

Eu și Tom găsiserăm o comoară de douăsprezece mii de dolari, pe care o împărțiserăm între noi. Judecătorul Thatcher ne luase banii și îi băgase în bancă, cu o dobândă de șase procente, astfel încât fiecare dintre noi să poată câștiga un dolar pe zi de pe urma banilor noștri. Văduva Douglas îmi cumpărase haine noi și mă învățase Biblia. Eram neliniștit de atâtea „restricții” asupra vieții mele și curând am fugit pentru a evita să fiu „civilizat”. Tom Sawyer mă sfătuisese și mă convinsese să mă întorc în casa văduvei, după ce îmi promisese că vom forma o bandă de hoți împreună. Am fost de acord să mă întorc, dar mă plângeam în continuare, deoarece trebuia să port haine noi și să mănânc abia când suna clopoțelul pentru cină. Nu fusesem obișnuit cu așa ceva cât am crescut cu tata.

Văduva Douglas mă învăța despre Biblie și mi-a interzis să fumez. Atenția sa către mine era completată de sora ei, domnișoara Watson, care locuia în aceeași casă. Domnișoara Watson era o femeie nemăritată care hotărâse că trebuie să mă

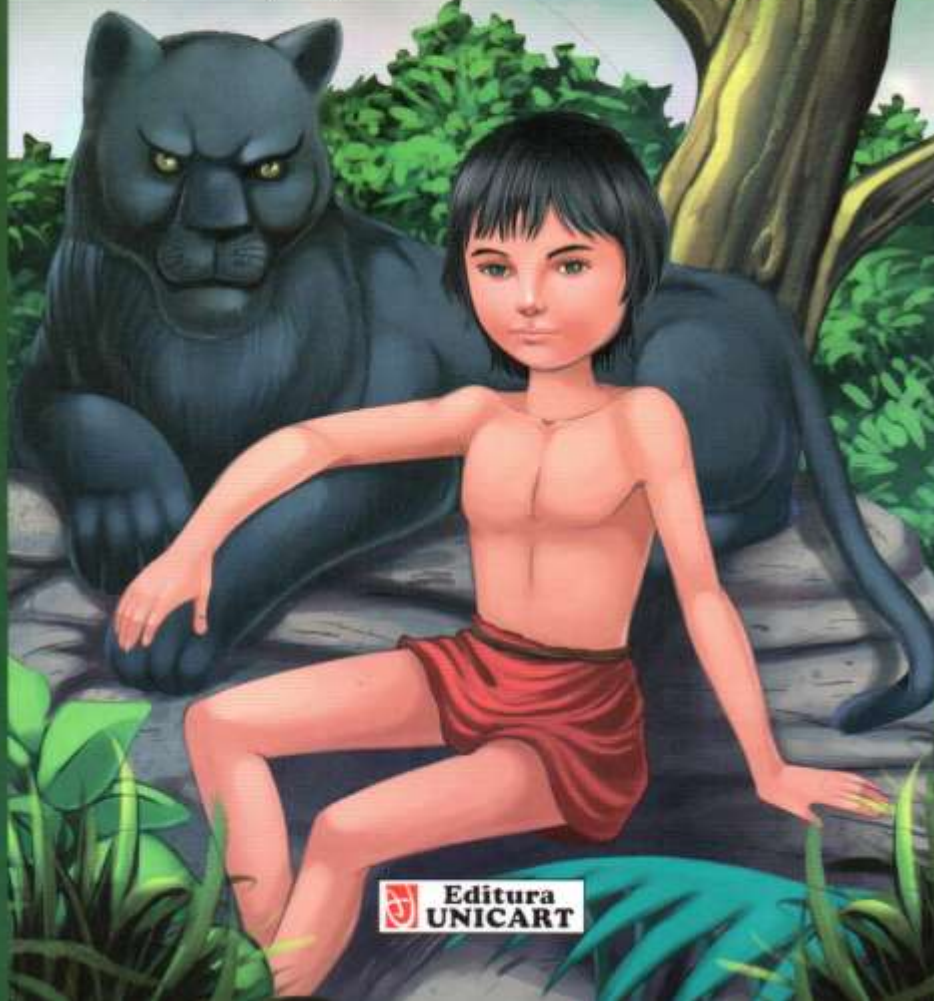

educe. Încercase să mă învețe să silabisesc și îmi făcea morală despre cum să mă comport bine, ca să fiu primit în Rai. Domnișoara Watson mă avertiză că, dacă nu îmi schimb comportamentul, voi ajunge în Iad. Ironia era că descrierea Iadului mi s-a părut mult mai interesantă și distractivă decât descrierea Raiului și am decis că aș prefera să mă duc în Iad, dar nu i-am spus domnișoarei Watson decizia mea.

În noaptea aceea, m-am dus în dormitor și am aprins o lumânare înainte să adorm. Am început să mă simt foarte singur și fiecare sunet din noapte, inclusiv o bufniță, un câine și țipătul unei păsări în pădure mi se părea că vestesc moartea. La un moment dat, i-am dat un bobârnac unui păianjen și din greșeală l-am ars în flacăra lumânării, lucru care mi-a părut a fi de rău augur. Am stat treaz până la miezul nopții, când am auzit un mieunat slab de sub fereastra mea. Mieunatul era un semnal de la Tom Sawyer și i-am răspuns cu un „miau” asemănător. Am coborât pe fereastra dormitorului și am sărit pe pământ pentru a mă întâlni cu prietenul meu. Pe când ne furișam, m-am împiedicat de o rădăcină și am făcut un zgomot strident când am căzut. Sclavul domnișoarei Watson auzi zgomotul și ieși să arunce o privire în jur. Eu și Tom ne-am lăsat în jos pentru a ne ascunde, iar Jim ajunsese să stea între noi, așteptând să audă sunetul din nou. La început am crezut că nu

CARTEA JUNGLEI

După un roman de
Rudyard Kipling

Editura
UNICART

Era ora șapte într-o seară foarte călduroasă pe dealurile Seeonee atunci când Tatăl Lup se trezi din somn, se scărpină, căscă și își întinse labele una după alta pentru a înlătura senzația de somnolență din vârfurile acestora.

Mama Lup stătea cu botul ei mare gri întins peste cei patru pui care scânceau împleticindu-se iar luna lumina gura grotei în care trăiau cu toții.

- Grrrr! spuse Tatăl Lup. E din nou timpul să vânez.

Tatăl Lup se pregătea să sară spre ieșire când o mică umbră cu coadă stufoasă îi ținu calea în prag și începu să se smiorcăie.

- Noroc bun, o mărețe șef de haită. Noroc bun și colți albi puternici, toate astea merg bine cu copii nobili și fie ca ei să nu-i uite niciodată pe cei infometați în această lume.

Era Șacalul Tabaqui, lingătorul de vase, însă lupii Indiei îl disprețuiesc pe Tabaqui, deoarece face numai rele, inventează povești și mănâncă zdrențe și bucăți de piele din grămezile de gunoi de la marginea satului. Dar, în egală măsură se tem

de el, deoarece Tabaqui, mai mult decât oricine în junglă, este capabil de nebunie, și atunci uită că i-a fost vreodată teamă de cineva și începe să cutreiere jungla mușcând pe oricine îi iese în cale. Până și tigrul fuge și se ascunde atunci când micul Tabaqui o ia razna, pentru că se știe, nebunia este cea mai rușinoasă năpastă care se poate abate asupra unei vietăți sălbatice. Oamenii de știință și doctorii o numesc hidrofobie, dar ei o numesc dewanee – nebunie – și fug care încotro.

- Intră atunci și uită-te, spuse Tatăl Lup cu voce rigidă, dar nu o să găsești mâncare aici.

- Nu pentru un lup, așa e, spuse Tabaqui, dar pentru cineva atât de neînsemnat ca mine, un os uscat reprezintă un adevărat ospaț. Cine suntem noi, neamul șacalilor, să alegem și să facem mofturi?

Tabaqui își luă tălpășița și se refugie în fundul grotei unde găsi un os de cerb cu urme de carne pe el, și se așeză, ronțându-l vesel la un capăt.

- Multe mulțumiri pentru această masă grozavă, spuse, lingându-se pe bot. Cât de frumoși sunt nobilii copii! Cât de mari le sunt ochii! Și atât de tineri! Într-adevăr, într-adevăr, trebuia să-mi fi amintit că odraslele de regi sunt mari încă de la început.

Tabaqui știa foarte bine, ca de altfel oricine altcineva, că nu există nefericire mai mare decât complimentarea copiilor când sunt și ei de față. Îi

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

După un roman de
Lewis Carroll

EDITURA
UNICART

Alice era obosită și plictisită, pentru că ședea lângă sora ei și nu făcea nimic deosebit. Din când în când, se mai uita în cartea pe care o citea aceasta, dar în carte nu erau nici poze, nici dialoguri, iar Alice se tot întreba la ce bun o carte care nu are nici una, nici alta.

Așa că, lenevind somnoroasă și fără chef în după-amiaza fierbinte de vară, se tot gândea dacă ar fi o idee bună să împletească o coronită din margarete și, mai ales, dacă merita efortul de a se duce să culeagă florile. Deodată, Alice văzu un iepure alb cu ochii roz care alerga de zor pe lângă ea.

Nu era nimic extraordinar în asta, iar lui Alice nu i se păru deloc ciudat că Iepurele își spunea în timp ce fugea:

- Vai de mine, ce mă fac, o să întârzii!

Apoi Iepurele scoase un ceas din buzunarul vestei și se uită la cadran. Abia atunci îi trecu prin minte lui Alice că nu mai văzuse niciodată un iepure care să poarte vestă sau să se uite la ceas. Curioasă din fire, fata se ridică să alerge și ea după iepure peste câmp, ajungându-l exact în momentul în care acesta intra într-o vizuină ascunsă sub un gard viu. Imediat se duse și Alice după el, fără să se gândească o clipă cum s-ar putea întoarce înapoi în lumea ei.

Vizuina de iepure era, de fapt, un tunel lung și întunecat, care se sfârșea brusc într-un puț. Atât de brusc, încât Alice nu putu să se oprească și alunecă. Puțul era adânc, iar ea cădea destul de încet, așa că avea tot timpul din lume să se întrebe ce s-ar mai putea întâmpla în continuare. Mai întâi, încercă să-și dea seama încotro se îndrepta, dar era întuneric și nu se vedea nimic. Apoi începu să vadă pereți și observă că erau acoperiți cu dulapuri și rafturi cu cărți. De un cuier atârnavă hărți și afișe.

De pe unul dintre rafturile pe lângă care trecea în cădere Alice luă un borcan pe care scria **MARMELADĂ DE PORTOCALÉ**, dar, spre dezamăgirea ei, acesta era gol. Nu vru să-l arunce, ca să nu lovească pe cineva, așa că se strădui să-l pună la loc pe un alt raft.

„Bun! își spuse ea. După așa o cădere, nici n-o să-mi mai pese dacă o să alunec pe scări. Toată familia o să creadă să sunt foarte curajoasă. N-o să mă plâng nici dacă o să cad de pe casă!”

„Tot în jos, tot în jos! Oare când s-o termina căderea asta?” se întreba Alice.

- Câți kilometri oi fi căzut? rosti ea cu voce tare. Poate mă apropii de centrul Pământului. Hmmm, asta înseamnă vreo șase mii de kilometri, nu?

De fapt, Alice tocmai învățase despre lucrurile astea la școală. Nu că ar fi avut rost să se mândrească acum cu cunoștințele ei, că doar nu era nimeni prin jur s-o audă.